

Միքայել Նալբանդյան

Ազատություն

Ազատ աստվածն այն օրից,
Երբ հաճեցավ շունչ փչել,
Իմ հողանյութ շինվածքին
Կենդանություն պարգևել.
Ես անբարբառ մի մանուկ
Երկու ձեռքս պարզեցի,
Եվ իմ անգոր թևերով
Ազատությունն գրկեցի:

Մինչ գիշերը անհանգիստ
Օրորոցում կապկապած
Լալիս էի անդադար,
Մորս քունը խանգարած,
Խնդրում էի նորանից
Բազուկներս արձակել.
Ես այն օրից ուխտեցի
Ազատությունը սիրել:

Թոթով լեզվիս մինչ կապերը
Արձակվեցան, բացվեցան,
Մինչ ծնողքս իմ ձայնից
Խնդացին ու բերկրեցան,
Նախկին խոսքն, որ ասացի,

Չէր հայր, կամ մայր, կամ այլ ինչ.
Ազատութիւն, դուրս թռավ
Իմ մանկական բերանից:

«Ազատութիւն», ինձ կրկնեց
Ճակատագիրը վերևից.
«Ազատութեան դու գինվոր
Կամիս գրվիլ այս օրից:
Ո՛հ, փշոտ է ճանապարհը,
Քեզ շատ փորձանք կը սպասե.
Ազատութիւն սիրողին
Այս աշխարհը խիստ նեղ է»:

Ազատութիւն, գոչեցի,
Թող որոտա իմ գլխին
Փայլակ, կայծակ, հուր, երկաթ,
Թող դավ դնե թշնամին,
Ես մինչ ի մահ, կախաղան,
Մինչև անարգ մահու սյուն,
Պիտի գոռամ, պիտ կրկնեմ
Անդադար. ազատութիւն: